

۲۰۹ آیه

واژه: زَلَّتْ: دچار لغزش شدید، به خطا رفته است. (زَلَّ: لغزیدن، لیز خوردن)

۹- جایی برای لغزش نیست

«بیانات» به معنی دلایل روشن است و مفهوم گسترهای دارد که هم دلایل عقلی را شامل می‌شود و هم آن‌چه از طریق وحی یا معجزات برای مردم تبیین شده است. پس برنامه روشن، راه روشن و مقصد هم معلوم است؛ با این حال جایی برای لغزش و قبول وسوسه‌های شیطانی نیست! اگر منحرف شوید به طور قطع مقص خود شمایید و بدانید خداوند قادر حکیم شما را مجازات عادلانه خواهد کرد.

پیام: خداوند، اتمام حجت نموده است. «جاءَتُكُمُ الْبِيَانُ»

۲۱۰ آیه

واژه: الغمام: ابر. (در اصل از ماده «غَمَّ» به معنای پوشیدن چیزی است و این که به ابر، «غمام» گفته شده است به خاطر آن است که صفحه آسمان را می‌پوشاند.)

۱۰- اتمام حجت و نزول عذاب

درباره آیه سه تفسیر وجود دارد:

۱- منظور آن است که خداوند به قدر کافی اتمام حجت کرده، و نباید افراد لجوح در انتظار این باشند که خدا و فرشتگان نزد آن‌ها آیند و حقایق را بازگو کنند که این امر محال است، و اگر هم ممکن بود نیازی به آن نبود.

۲- منظور این است که آیا آن‌ها با این لجاجت در عدم ایمان در انتظار این هستند که فرمان عذاب الهی و فرشتگان عذاب فرا رسند و آن‌ها را ریشه کن سازند.

۳- منظور این است که آیا آن‌ها با این کار خود در انتظارند که قیامت بر پا شود و فرمان عذاب همراه فرشتگان الهی فرا رسد و به حساب همگی رسیدگی گردد، و به کیفر خود گرفتار شوند.

پیام: سرچشم و بازگشت همه چیز به سوی خداست. چرا در انتظار دیدن خود او هستید، مگر آثار او را نمی‌بینید. «هَلْ يَنْظُرُونَ ... وَ إِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ»

بسم الله الرحمن الرحيم

۲۰۳ آیه

واژه: ایم: گناه (به طور کلی برای هر کاری گفته می‌شود که موجب به تأخیر افتادن کار خیر می‌گردد)

۱- ایام تشریق

مراد از «أَيَّامٍ مَعْدُودَاتٍ» ایام تشریق (روزهای ۱۱ و ۱۲ و ۱۳ ذی الحجه) است که حاجیان باید در آن چند روز، در سرزمین «منی» توقف نموده و اعمال خاصی چون رمی جمرات انجام دهند.

۲- شیوهٔ یاد کردن خداوند در ایام تشریق

در احادیث اسلامی، منظور از ذکر خدا در ایام تشریق چنین بیان شده که بعد از پانزده نماز که آغازش نماز ظهر روز عید قربان و پایانش نماز صبح روز سیزدهم است، این جملات الهام بخش تکرار گردد: «اللَّهُ أَكْبَرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ عَلَى مَا هَدَانَا، اللَّهُ أَكْبَرُ عَلَى مَا رَزَقَنَا مِنْ كَبِيمَةِ الْأَنْعَامِ»

۳- پرهیز از صید

طبق روایات، مراد از (لِمَنِ اتَّقَى) در این آیه، تقو و پرهیز از صید است؛ یعنی کسانی که در حال احرام، از صید یا تمام چیزهایی که در حال احرام حرام است، پرهیز کرده‌اند، می‌توانند بعد از عید قربان، دو روز در منی بمانند و خدا را یاد کنند؛ اما کسانی که پرهیز نکرده باشند، باید سه روز بمانند و مراسم آن را به جای آورند.

پیام: کار مقدس و سرزمین مقدس به تنها ی کافی نیست؛ انسان نیز باید مقدس و با تقو باشد. (دو بار کلمه «تَقْوَى» در کنار هم برای زائران خانه خدا آن هم در سرزمین منی، نشانه نفوذ شیطان در همه‌جاست). «لِمَنِ اتَّقَى وَ اتَّقُوا اللَّهُ»

۲۰۴ آیه

واژه: أَلَّهُ: کسی که خصومتش شدیدتر است. (اسم تفضیل از «لَدَد»: خصومت شدید)

۴- برخی صفات منافق:

(موضوع در سه آیه ۲۰۴، ۲۰۵ و ۲۰۶ آمده است)

این آیات چند ویژگی منافقان را بیان می‌کند:

قسم دروغ می‌خورند؛ سرسخت‌ترین دشمنانند؛ در راه فساد در زمین، کوشش می‌کنند؛ دسترنج دیگران را نابود می‌سازند؛ لجوجند و لجاجت و تعصب، آن‌ها را به گناه می‌کشند.

پیام: دشمنان همیشه از مقدسات علیه مقدسات استفاده می‌کنند و با سوگند به نام خدا، به رسول خدا صلی الله و علیه و آله و سلم خیانت می‌کنند. «يَشَهُدُ اللَّهُ عَلَى مَا فِي قَلْبِهِ»

۲۰۵ آیه

واژه: **الحَرْث**: کاشتن، کشت. (در این آیه، معنای دوم اراده شده است.)

۵- مصداق عینی و تطبیقی (موضوع در سه آیه ۲۰۴، ۲۰۵ و ۲۰۶ آمده است)

شأن نزول این آیات درباره «أَخْنَسُ بْنُ شَرِيق» است. او منافقی خوشبیان بود و تظاهر به دوستی با پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم می‌نمود و سوگند می‌خورد که مسلمان است و به همین جهت، پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم وی را چون سایر مسلمانان به حضور می‌پذیرفت؛ زیرا آن حضرت مأمور بود مادامی که خلافی از مردم سرتزده، آن‌ها را بپدیدرد و بنا بر ظاهر عمل کند. هنگامی که بین او و طایفه «شقیف» درگیری پیش آمد، وی پرده از چهره واقعی خویش برداشته و بر آنان شبیخون زد و دام و زراعت آن‌ها را از بین برد. البته پرواضح است که شأن نزول، آیات را محدود نمی‌کند و آیات، شامل تمام کسانی است که این ویژگی‌ها را داشته باشند.

پیام: مستکبران همواره در تلاشند با از بین بردن پایه‌های اصلی اقتصاد (کشاورزی و نیروی انسانی) جامعه اسلامی را فلچ کنند. «وَيَهْلِكُ الْحَرْثَ وَالتَّسلُّل»

۲۰۶ آیه

واژه: **العزَّة**: در این جا غرور، قدرت و خود بزرگ بینی.

۶- فریب ظاهر افراد را نخورید (موضوع در سه آیه ۲۰۴، ۲۰۵ و ۲۰۶ آمده است)

اسلام، اگرچه در مسائل فردی به مسلمانان دستور داده است تا درباره یکدیگر تجسس ننمایند و به ظاهر اسلامی آنان، اعتماد نمایند، ولی در مسائل اجتماعی و سیاسی و نیز موضوعات حساس فردی، به آنان هشدار می‌دهد که فریب ظاهر افراد را نخورده و درباره آنان، تحقیق نمایند. این آیه، به گروهی از مفسدان اشاره می‌کند که در ابتدا چهره‌ای با ایمان و مردمی به خود گرفته و پس از جلب اعتماد مردم و رسیدن به پست و مقام‌های کلیدی، نیات پلید خود را آشکار ساخته و به جنگ عقاید و امنیت مردم می‌روند. نمونه این افراد در تاریخ بسیار زیاد است.

پیام: مستکبران، به موقعه دیگران گوش نمی‌دهند. «إِذَا قِيلَ لَهُ أَتَقِ اللهُ أَخْذَتَهُ الْعِزَّةُ»

۲۰۷ آیه

واژه: **مَرْضَات**: خشنودی و رضا (مصدر است - مفرد است)

۷- لیلة المیت

در بسیاری از روایات شیعه و سنّی نقل شده است که این آیه، در شأن امیرالمؤمنین علی بن أبي طالب علیه السلام نازل شده است که در «لیلة المیت» (شبی که مشرکان قصد جان پیامبر را کردند و آن حضرت تصمیم به خروج از مکه و هجرت به مدینه گرفته بود). در بستر پیامبر خوابید تا مشرکان از هجرت وی آگاه نگردند و این‌چنین جان خویش را برای جلب رضایت پروردگار در معرض مرگ قرار داد. «ابن أبي الحدید» - شارح سنی کتاب نهج البلاغه - می‌گوید: «این موضوع در حدی از تواتر است که جز کافر یا دیوانه آن را انکار نمی‌کند».

پیام: بزرگترین و بهترین معامله، فروش جان در مقابل کسب رضای خالق است.
«يَشْرِي نَفَسَهُ أَبْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ»

۷/۱- میاهات خداوند به علی علیه السلام

در شب لیله‌المیت خداوند به دو فرشته‌ی خود، جبرئیل و میکائیل فرمود: «... به زمین بروید و حافظ و نگهبان علی باشید. هنگامی که جبرئیل بالای سر و میکائیل پایین پای علی علیه السلام نشسته بودند جبرئیل می‌گفت: «به به آفرین بر تو ای علی! خداوند به واسطه تو بر فرستگان میاهات می‌کند».

۲۰۸ آیه

واژه: **کافَّة**: همگی

۸- ولایت سبب صلح است

«سِلْمٌ» به معنای صلح و آرامش است و در روایتی از امام صادق علیه السلام به ولایت و امامت علی و امامان معصوم علیهم السلام تفسیر شده است؛ چرا که این ولایت، می‌تواند اصلی‌ترین محور اتحاد امت اسلامی و سبب آسایش و امنیت آنان باشد و اگر همه مسلمانان بعد از پیامبر در این دژ مستحکم داخل می‌شدند، شاهد تفرقه‌ها و جنگ و خونریزی در سرزمین‌های مسلمانان نبودیم.

پیام: شیطان، دشمن صلح و وحدت است و همه نداهای تفرقه‌انگیز، بلندگوهای وی هستند. «اَدْخُلُوا فِي السَّلِمِ كَافَّةً وَ لَا تَتَّبِعُوا خُطُوطَ الشَّيْطَانِ»